

CUPRINS

Prolog.....	9
UNU	
Optsprezece zile.....	18
DOI	
Şaptesprezece zile.....	37
TREI	
Şaisprezece zile.....	59
PATRU	
Cincisprezece zile.....	76
CINCI	
Paisprezece zile.....	94
ŞASE	
Treisprezece zile.....	107
ŞAPTE	
Douăsprezece zile.....	124
OPT	
Unsprezece zile.....	140
NOUĂ	
Zece zile.....	164
ZECE	
Nouă zile.....	179
UNSPREZECE	
Opt zile.....	194

DOISPREZECE	
Şapte zile	207
TREISPREZECE	
Şase zile	227
PAISPREZECE	
Cinci zile.	245
CINCISPREZECE	
Patru zile	259
ŞAISPREZECE	
Trei zile	272
ŞAPTESPREZECE	
Două zile	282
OPTSPREZECE	
Ziua Recunoştinţei	294
NOUĂSPREZECE	
Armistiţiul e rupt	319
EPILOG	
Iad	329

PROLOG

APE NEUTRE

Daniel își întoarse privirea de la golf. Ochii îi erau la fel de înnegurați precum ceața deasă ce învăluia plaja Sausalito, la fel ca apa agitată ce lovea nisipul de sub picioarele lui. Nu mai era nici urmă de violet în ochii lui; simțea asta. Ea era prea departe.

Se pregăti să înfrunte vântul usturător ce bătea dinspre mare. Dar, în timp ce își trăgea jacheta groasă mai strâns pe lângă corp, își dădu seama că era un gest inutil. Vânătoria îi dăduse întotdeauna fiori de gheață.

Un singur lucru putea să-l mai încălzească azi, dar ea era departe. Îi lipsea felul în care buzele lui se odihneau pe creștetul ei. Își imagina cum corpul ei umplea cercul gol făcut de brațele lui, cum se apleca să-i sărute gâtul. Dar era mai bine că Luce nu era aici. S-ar fi îngrozit de ce-ar fi văzut.

În spatele lui, scâncetele leilor-de-mare adunați în cete de-a lungul țărmului de sud al Insulei Angel erau ecoul felului în care se simțea el: groaznic de singur, fără nimeni prin preajmă care să-l audă.

Nimeni în afară de Cam.

Acesta era ghemuit în fața lui Daniel și lega o ancoră ruginită în jurul siluetei umflate și ude de la picioarele lor. Chiar și când făcea ceva atât de sinistru, Cam arăta bine. Ochii săi verzi aveau o scânteie în ei, iar părul lui negru era tuns scurt. Ajunseseră la un armistițiu; asta aducea întotdeauna o lumină aparte pe fața îngerilor, o strălucire mai

puternică în părul lor, o cizelare mai pronunțată a corpurilor lor musculoase, perfecte. Zilele de armistițiu erau pentru îngerii ceea ce sunt vacanțele pentru oameni.

Prin urmare, deși Daniel suferea de fiecare dată când era obligat să pună capăt vieții unui muritor, pentru cei din jur arăta ca un tip care tocmai se întorcea dintr-o vacanță în Hawaii: relaxat, odihnit, bronzat.

În vreme ce strângea mai bine unul dintre nodurile complicate pe care le făcuse, Cam zise:

– Tipic pentru Daniel. Întotdeauna se dă în lături și mă lasă pe mine să fac munca de jos.

– Ce tot zici acolo? Eu i-am venit de hac.

Daniel se uită la bărbatul mort, la părul grizonant, aspru, ce-i acoperea fruntea palidă, la mâinile butucănoase, la șoșonii ieftini, de cauciuc, la dunga de un roșu întunecat de pe piept. I se făcu iarăși frig. Dacă n-ar fi fost nevoit să ucidă pentru ca Luce să fie în siguranță, pentru a o salva, Daniel n-ar mai fi pus niciodată mâna pe o armă. N-ar mai fi luptat în nici o bătălie.

Și ceva în legătură cu uciderea acestui om nu era tocmai în regulă. De fapt, Daniel avea senzația vagă, neplăcută, că ceva nu era deloc în regulă.

– Anihilarea lor este partea cea mai distractivă. Cam prinse frânghia în jurul pieptului bărbatului și o strânse bine. Munca de jos este să-i aruncăm în mare.

Daniel mai ținea încă strâns în mână creanga însângerată. Cam se amuzase de alegerea făcută, dar pentru Daniel nu conta ce armă trebuia să folosească. Putea să ucidă cu absolut orice.

– Grăbește-te! îi spuse ursuz, scârbit de plăcerea evidentă a lui Cam de a ucide oameni. Pierzi timpul. Marea se retrage.

– Dacă nu facem cum spun eu, fluxul de mâine îl va aduce pe Ucigaș înapoi la mal. Ești prea impulsiv, Daniel, întotdeauna ai fost așa. Gândești vreodată în perspectivă?

Daniel își încrucișă brațele și privi la crestele înspumate ale valurilor. Un catamaran turistic de la debarcaderul din San Francisco aluneca pe valuri în direcția lor. Altădată, vederea unei bărci i-ar fi stârnit un noian de amintiri. Mii de călătorii fericite pe care le făcuse cu Luce de-a lungul și de-a latul a o mie de mări și o mie de vieți. Dar acum – acum când ea risca să moară și să nu se mai întoarcă în această viață în care totul era diferit și nu mai existau alte reîncarnări –, Daniel era pe deplin conștient că memoria ei era ca o foaie albă de hârtie. Asta era ultima șansă. Pentru amândoi. Ultima șansă pentru toți. Așa că nu conta decât memoria lui Luce, nu a lui Daniel, și erau atâtea adevăruri șocante ce trebuiau aduse la lumină cu blândețe, dacă voia ca ea să trăiască. Gândul la ceea ce urma ea să afle îl făcu să se încordeze cu toată ființa.

Cam se înșela dacă avea impresia că Daniel nu gândea în perspectivă.

– Știi că nu există decât un singur motiv pentru care mai sunt aici, spuse Daniel. Trebuie să vorbim despre ea.

Cam izbucni în râs.

– Eu vorbeam.

Cu un geamăt, ridică pe umăr cadavrul ud learcă. Costumul bleumarin al bărbatului mort se strânse în jurul frânghiei legate de Cam. Ancora grea era proptită pe pieptul însângerat.

– Asta e plin de zgârciuri! zise Cam. Mă simt aproape jignit că Bătrânii nu au trimis un ucigaș plătit mai de Doamne-ajută.

Apoi – ca un aruncător de disc olimpic –, Cam își îndoi genunchii, se învârti de trei ori ca să își ia avânt și aruncă trupul bărbatului înspre apă, făcându-l să zboare la o înălțime de 30 de metri.

Timp de câteva secunde interminabile, corpul plană peste apele golfului. Apoi greutatea ancorei îl duse în jos și dispăru în apa albastră-verzuie, împrôșcând cu putere. Și se duse imediat la fund.

Cam își șterse mâinile.

– Cred că tocmai am stabilit un nou record.

Se asemănau în atât de multe privințe! Dar Cam era un soi chiar mai rău, era un demon, și asta îl făcea în stare de fapte reprobabile, fără să aibă remușcări. Daniel era sfâșiat de remușcări. Și acum era sfâșiat și de dragoste.

– Pui prea puțin preț pe viața umană, spuse Daniel.

– Individul ăsta o merita, i-o trânti Cam. Chiar nu poți să vezi partea distractivă din toată povestea asta?

Atunci Daniel se postă în fața lui și se răsti:

– Ea nu-i un joc pentru mine!

– Și fix ăsta-i motivul pentru care vei pierde.

Daniel îl apucă pe Cam de gulerul treniului gri oțel. Se gândi dacă să-l arunce în apă, așa cum îl aruncase Cam pe ucigaș.

Un nor trecu prin fața soarelui, iar umbra lui le întunecă fețele.

– Calmează-te! spuse Cam, împingând la o parte mâinile lui Daniel. Ai destui dușmani, Daniel, dar, în momentul ăsta, eu nu sunt unul dintre ei. Adu-ți aminte de armistițiu.

– Halal armistițiu! izbucni Daniel. De optsprezece zile tot încearcă s-o ucidă.

– De optsprezece zile noi doi rămim rândurile ucigașilor, îl corectă Cam.

În tradiția angelică, un armistițiu durează optsprezece zile. În rai, optsprezece este cel mai norocos număr divin: doi de șapte dătători de viață (arhanghelii și virtuțile cardinale), numere contrabalansate de amenințarea celor patru cavaleri ai Apocalipsei. În unele limbi ale muritorilor, optsprezece ajunsese să însemne viața însăși – deși, în cazul de față, pentru Luce putea, la fel de bine, să însemne moartea.

Cam avea dreptate. Pe măsură ce vestea despre firea ei muritoare ajungea în diferitele ierarhii cerești, rândurile inamicilor ei se măreau considerabil în fiecare zi. Domnișoara Sophia și cohorțele ei, cei douăzeci și patru de bătrâni

din Zhsmaelin, cu toții erau încă pe urmele lui Luce. Daniel îi zărise pe Bătrâni în umbrele aruncate de mesageri chiar în dimineața aceea. Și mai zărise ceva – o altă întunecime, mai vicleană, pe care nu o recunoscuse la început.

O rază de soare pătrunse prin perdeaua de nori și ceva licări în colțul ochiului lui Daniel. Se întoarse și îngenunche în nisipul umed, unde găsi înfiptă o săgeată. Era mai subțire decât o săgeată obișnuită, de culoare argintie, gravată cu desene în spirale învolburate. Era caldă la atingere.

Lui Daniel i se opri respirația. Trecuseră veacuri de când nu mai văzuse o săgeată de tras la țintă. Degetele lui tremurară în timp ce scoase încet săgeata din nisip, având grijă să nu atingă vârful bont și mortal.

Acum, Daniel știa de unde venise cealaltă întunecime zărită de dimineață împreună cu mesagerii. Veștile erau și mai proaste decât se temuse. Se întoarse către Cam cu săgeata ușoară ca o pană în mână.

– Nu a acționat singur.

Cam văzu săgeata și întepeși. Se mișcă spre ea aproape cu reverență, întinzând mâna s-o atingă, la fel ca Daniel.

– Să lași în urmă o armă atât de prețioasă! Proscrisul trebuie să fi fost tare grăbit să plece.

Proscrișii: o ceată de îngeri fără principii, duplicitari, izgoniți și din paradis, și din iad. Singurul lor punct forte era îngerul singuratic Azazel, unicul fierar care mai cunoștea încă arta de a fabrica săgeți de tras la țintă. Când era lansată din arcul de argint, o astfel de săgeată nu putea decât cel mult să rănească muritorii. Dar, pentru îngeri și demoni, era arma cea mai mortală.

Toată lumea își dorea să pună mâna pe ele, dar nimeni nu voia să aibă de-a face cu Proscrișii, astfel că negoțul cu săgeți se făcea întotdeauna clandestin, prin mesageri. Ceea ce înseamnă că omul pe care Daniel îl anihilase nu era un ucigaș plătit trimis de Bătrâni. Era un simplu intermediar. Proscrisul, adevăratul dușman, dispăruse – probabil

de îndată ce îi zărise pe Daniel și pe Cam. Daniel se cutremură. Astea nu erau vești bune.

– Am ucis pe cine nu trebuia!

– Cum pe cine nu trebuia? se burzului Cam. Nu-i lumea un loc mai plăcut cu un prădător mai puțin? Nu-i mai bine pentru Luce? Îl fixă pe Daniel cu privirea, apoi privi marea. Singura problemă este...

– Proscrișii.

Cam dădu din cap.

– Acum sunt și aceștia pe urmele ei.

Daniel simți vârfurile aripilor zbârlindu-se sub puloverul de lână și sub haina groasă, o senzație neplăcută care-l făcu să se înfioare. Rămase nemișcat, cu ochii închiși și cu mâinile lipite de corp, încordându-se și străduindu-se să se stăpânească înainte să-și umfle aripile ca velele întinse ale unei corăbii, să se înalțe și să plece de pe insulă, peste golf și mai departe. Direct la ea.

Închise ochii și încercă să și-o imagineze pe Luce. Fusesse nevoit să se smulgă de lângă somnul ei liniștit, din căsuța de pe mica insulă de la est de Tybee. Probabil că acum era noapte acolo. Oare se trezise? Îi era foame?

Bătălia de la Sword & Cross, revelațiile și moartea prietenei sale – toate astea își puseseră amprenta asupra lui Luce. Îngerii se așteptau ca ea să doarmă toată ziua și toată noaptea. Dar până a doua zi dimineață trebuiau să pregătească un plan.

Era prima dată când Daniel propusese un armistițiu. Stabilirea limitelor, a regulilor și a consecințelor ce aveau să apară dacă vreuna dintre părți încalcă armistițiul – era o responsabilitate enormă ca s-o împartă numai cu Cam. Sigur că avea s-o facă, ar fi făcut orice pentru ea... Dar voia să fie sigur că o făcea cum trebuia.

– Trebuie s-o ascundem într-un loc sigur, spuse. E o școală în nord, lângă Fort Bragg.

– Școala Shoreline. Cam încuviință din cap. Oamenii mei au verificat. Va fi fericită acolo și va primi o educație care nu o va pune în pericol. Și, cel mai important, va fi protejată.

Gabbe îi explicase deja lui Daniel ce fel de camuflaj putea oferi Shoreline. Curând, avea să se răspândească vestea că Luce era ascunsă acolo, dar, cel puțin o vreme, în perimetrul școlii avea să fie aproape invizibilă. Acolo, Francesca, îngerul cel mai apropiat de Gabbe, urma să aibă grijă de ea. În afară, Daniel și Cam aveau să-i vâneze și să-i ucidă pe toți cei care îndrăzneau să se apropie de școală.

Cine oare să-i fi spus lui Cam despre Shoreline? Lui Daniel nu-i plăcea ca neamul lor să știe mai mult decât al lui. Deja își făcea reproșuri că nu mersese să vadă școala înainte să o aleagă, dar îi fusese și așa destul de greu să o părăsească pe Luce.

– Poate să înceapă chiar de mâine. Asta dacă – privirea lui Cam se opri asupra lui Daniel –, dacă ești de acord.

Daniel își duse mâna la buzunarul de la piept al cămășii, unde ținea o fotografie recentă. Luce pe lacul de la Sword & Cross. Părul ud îi strălucea. Unul dintre rarele ei zâmbete, întipărit pe față. De obicei, până să aibă ocazia să o fotografieze într-o viață, o pierdea iarăși. De data asta, ea era încă aici.

– Haide, Daniel, spuse Cam, amândoi știm de ce are nevoie. O înscriem și apoi o lăsăm în pace. Tot ce putem face pentru a grăbi partea asta e s-o lăsăm în pace.

– Nu pot s-o las singură atât de mult timp. Daniel vorbise prea repede. Se uită la săgeata din mâinile lui, simțindu-se rău. Ar fi vrut să arunce săgeata în ocean, dar nu putea.

– Așa deci. Cam îl privi cu coada ochiului. Încă nu i-ai spus.

Daniel îngheță.

– Nu pot să-i spun nimic. Am risca s-o pierdem.

– Tu ai risca s-o pierzi, zise Cam sarcastic.

– Știi ce vreau să spun. Daniel se crispă. Este prea riscant să presupunem că poate să accepte totul fără să...

Închise ochii ca să alunge imaginea chinuitoare a flăcărilor roșii incandescente. Dar vâlvătaia ardea în străfundul minții lui, amenințând să se întindă ca focul pe miriște. Dacă îi spunea adevărul și o ucidea, de data asta nu avea să se mai întoarcă. Și totul din vina lui. Daniel nu putea face nimic – el nu putea nici măcar să trăiască – fără ea. Numai gândul ăsta și îl făcea să se simtă de parcă aripile i-ar fi luat foc. Era mai bine s-o mai protejeze puțin.

– Ce bine de tine, murmură Cam. Sper ca ea să nu fie dezamăgită.

Daniel îl ignoră.

– Chiar crezi că va putea să învețe la școala asta?

– Da, chiar cred, răspunse Cam încet. Asta presupunând că noi doi cădem de acord că nu va avea parte de lucruri care să-i distragă atenția. Adică fără Daniel și fără Cam. Asta trebuie să fie regula de bază.

Să n-o vadă timp de optsprezece zile? Daniel nici nu-și putea imagina așa ceva. Mai mult, nu-și putea imagina că Luce avea să fie de acord. Tocmai se regăsiseră în această viață și aveau în sfârșit ocazia să fie împreună. Dar, ca de obicei, dacă-i explica detaliile, o puneă în pericol de moarte. Ea nu putea să afle despre viețile ei anterioare de la îngeri. Luce încă nu știa, dar foarte curând avea să fie nevoită să înțeleagă totul... de una singură.

Adevărul bine ascuns – și mai ales ceea ce Luce avea să creadă – îl îngrozea pe Daniel. Dar Luce trebuia să-l descopere fără nici un ajutor, era singura cale de a rupe acest cumplit cerc vicios. De aceea, experiența ei la Shoreline avea să fie crucială. Vreme de optsprezece zile, Daniel putea să ucidă oricât de mulți Proscriși îi ieșeau în cale. Dar, când armistițiul avea să se termine, totul va fi din nou în mâinile lui Luce. Și numai în mâinile ei.

Soarele asfințea peste Muntele Tamalpais și ceața serii începea să coboare.

– Lasă-mă să o duc la Shoreline, spuse Daniel.

Era ultima lui șansă să o vadă.

Cam se uită ciudat la el, întrebându-se dacă să accepte sau nu. Pentru a două oară, Daniel se văzu nevoit să-și retragă aripile dureroase înapoi în piele.

– Bine, zise Cam într-un sfârșit. În schimbul săgeții.

Daniel îi întinse arma, iar Cam o strecură în interiorul hainei.

– Du-o până la școală și apoi caută-mă. Nu face prostii! Voi fi cu ochii pe tine.

– Și apoi?

– Noi doi o să mergem la vânătoare.

Daniel dădu din cap și își desfăcu aripile, savurând plăcerea profundă de a le întinde de-a lungul întregului corp. Stătu nemișcat pentru un moment, adunându-și forțele, simțind rezistența vântului. Era momentul să plece din acest loc urât și blestemat, să se lase purtat de aripi către un loc unde putea fi el însuși, cel adevărat.

Înapoi la Luce.

Și la minciuna în care trebuia să mai trăiască o vreme.

– Armistițiul începe mâine la miezul nopții, spuse Daniel, lăsând în urmă un nor de nisip pe plajă, în timp ce se ridica de la sol către înaltul cerului.